

Bihotz desberdinen lorategia

Paulak lau urte zituen eta begi jakin-min handikoak zituen, beti gauza berriak aurkitu nahi zituztenak. Parkean jolastea, oheratu aurretik ipuinak entzutea eta besarkada luzeak ematea gustatzen zitzaion. Baina batzuetan, Paulak ez zuen ulertzen zergatik ez ziren denak berdinak.

Goiz eguzkitsu batean, familiarekin paseatzen ari zela, zuhaitz baten atzean ezkutatuta ate txiki eta koloretsu bat ikusi zuen. Atean kartel bat zegoen:

“Ongi etorri Bihotz Desberdinen Lorategira”.

Bigarren pentsamendurik gabe, Paulak atea ireki zuen… eta mundu magiko batera sartu zen.

Lorategiaren barruan tamaina eta kolore guztietako loreak zeuden. Batzuk altuak eta sendoak ziren, beste batzuk motzak eta delikatuak. Batzuek ur asko behar zuten, eta beste batzuk oso gutxirekin ondo hazten ziren.

“Zergatik ez dira denak berdinak?” galdetu zuen Paulak.

Lore urdin batek ahots leunez erantzun zion:

“Guztiok berdinak bagina, lorategia aspergarria izango litzatekeelako. Gure desberdintasunek berezi egiten gaituzte”.

Aurrerago, Paulak barreak entzun zituen. Mutil eta neska talde bat jolasten ikusi zuen, baina ez ziren guztiak modu berean jolasten. Batzuk oso azkar korrika zihoazen, beste batzuk poliki ibiltzen. Mutil batek ez zuen asko hitz egiten, baina irribarrez adierazten zuen bere burua. Neska batek betaurreko oso handiak zeramatzan, eta beste batek entzumen-aparatuekin entzuten zuen.

Paulak haiekin jolastu nahi zuen, baina pixka bat beldurtuta zegoen.

“Ez dakit haiek bezala jolastu ahal izango dudan…” pentsatu zuen.

Bat-batean, neska batek eskua hartu eta esan zion:

“Gurekin jolastu nahi duzu?”

Oihal gorrizko bihotz bat pasatzeko jolasa hasi zuten. Ez zen beharrezkoa asko korrika egitea edo hitz egitea, bihotza arretaz pasatzea eta elkarri begietara begiratzea besterik ez.

Baina bat-batean, bihotza lurrera erori eta pixka bat urratu zen.

Haur guztiak isilik geratu ziren.

—Ai ene… —esan zuen Paulak—. Zer egingo dugu orain?

Mutil batek irribarre egin eta esan zuen:

—Bihotz bat hausten denean, erremediorik onena maitasuna da.

Haur bakoitzak zerbait egin zuen: batek bihotza josi zuen, beste batek garbitu, neska batek besarkada bat eman zion, eta Paulak musu eman zion. Bihotza berriro osorik zegoen… eta lehen baino

indartsuago.

Une hartan, lorategia distiratzen hasi zen. Loreak haizean dantzan zebiltzan, eta ahots gozo batek esan zuen:

—Lorategiko ikasgaia ikasi duzu:

guztiok desberdinak gara, baina denok behar dugu maitatzea eta maitatuak sentitzea.

Paulak pozik irribarre egin zuen. Etxera itzuli zenean, bazekien ez zuela inoiz lorategi hura ahaztuko.

Eta egun hartatik aurrera, norbait desberdina ikusten zuen bakoitzean, bihotz desberdinen lorategia gogoratzen zuen… eta maitasunez irekitzen zuen bere bihotza.

Istorioa kontatu da, istorioa amaitu da.